

**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus V. vtrum Christi sacerdotium permaneat in æternum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

ecclerdotium Christi non ordinari ad ipsam Christum. Et ratio fundamentalis est, quia ipse fuit innocens, impollutus, & segregatus à peccatoribus, & ideo propter se non indiguit sacerdotio expiante peccatum, & hoc modo dehnitur in Concil. Ephes. Christum non indiguisse sacrificio, quia peccatum nesciuit. Addit vero D. Tho. in solutione ad primū, quatenus Christus assumpsit carnem passibilem, similem carni peccati, secundum quid participasse effectum sui sacrificij, immortalitatem, & gloriam sui corporis per illud comparando. Et in solutione ad secundum addit, Christum non profuisse suum sacrificium ex vi sua, seu quatenus per modum satisfactionis oblatum est: tamen ex deuotione offerentis per modum meriti profuisse ad gloriam sui corporis obtinendam. Quae doctrina coeincit cum illa, quam supra agentes de merito tradidimus, ubi ostendimus, Christum non esse mortuum pro seipso, quamuis moriendo pro hominibus, simul gloriam sui corporis meruerit. Vnde non oportet hoc loco plura addere, sed considerare duntaxat sermonem hic esse de satisfactione pro peccatis, & de sacrificio propitiatorio, quomodo clarum est, non pertinuisse ad Christum, secus verò est, si loquamur de sacrificio laudis, & satisfactione, seu gratiarum actione pro beneficijs humanæ naturæ collatis, sicut enim eodē sacrificio, quo Christus pro nostris peccatis satisfecit, gratias egit, seu satisfecit pro beneficijs acceptis, debitumque Deo cultum laudis obtulit. De qua re multa etiam tractata sunt q. i. artic. 2.

ARTICVLVS V.

Virum Christi sacerdotium permaneat in aeternum.

124.
Art. seq.
cor. 5. q. 6.
3. art. 5. cor.
C. 1. 2. q.
106. ar. 4.
C. 3. d. 22.
q. 12. ad 4.
art. 1. prae.

Quintum sic proceditur. Videtur, quod sacerdotium Christi non permaneat in aeternum. Quia (ut dictum est) illi soli effectum sacerdotij indigent, qui habent infirmitatem peccati: quis per sacerdotis sacrificium expiari potest. Sed hoc non erit in aeternum: quia in Sanctis nulla erit infirmitas: secundum illud 1. Cor. 6. Populus tuus omnes iusti. Peccatorum autem infirmitas inextinguibilis erit: quia in inferno nulla est redemptio. Ergo sacerdotium Christi frustraremaneret in aeternum.

2. Præterea sacerdotium Christi præcipue manifestatum est in eius passione, & morte: quando per proprium sanguinem introiuit in Sancta: ut dicitur Hebr. 9. Sed passio & mors Christi non erit in aeternum: secundum illud Rom. 6. Christus resurgens à mortuis, iam non moritur. Ergo sacerdotium Christi non erit in aeternum.

3. Præterea, Christus est sacerdos non secundum quod Deus, sed secundum quod homo. Sed Christus quandoque non fuit homo, scilicet in triduo mortis. Ergo sacerdotium Christi, non est in aeternum.

Sed contra est, quod dicitur in Psal. 109. Tu es sacerdos in aeternum.

Respondeo dicendum, quod in officio sacerdotis duo possunt considerari. Primo quidem ipsa oblatio sacrificij. Secundo, ipsa sacrificij consummatio. Quae quidem consistit in hoc, quod illi, pro quibus sacrificium offertur, sinem sacrificij consequuntur. Finis autem sacrificij quod Christus obtulit, non fuerunt bona temporalia, sed aeterna, quae per eius mortem adipiscimur (unde dicitur Hebr. 9. quod Christus est assisens Pontifex futurorum bonorum) ratione cuius Christi sacerdotium dicitur esse aeternum.

Et haec quidem consummatio sacrificij Christi, prafigurabatur in hoc ipso, quod Pontifex legalis semel in anno cum sanguine hirci & vituli intrabat in Sancta sanctorum: ut dicitur Leuitic. 16. cum tamen hircum & vitulum non immolaret in Sanctis sanctorum, sed extra. Et similiter Christus in Sancta sanctorum, id est in ipsum caelum intrauit:

Fr. Suarez, Tom. 1.

A nobis viam parauit intrandi, per virtutem sanguinis sui, quem pro nobis in terra effudit.

Ad primum ergo dicendum, quod Sancti, qui erunt in patria, non indigebunt ulterius expiari per sacerdotium Christi, sed expiati iam indigebunt consummari per ipsum Christum, à quo gloria eorum dependet. Vnde dicitur Apoc. 21. quod claritas Dei illuminat illam, scilicet ciuitatem Sanctorum & lucerna eius est agnus.

Ad secundum dicendum, quod licet passio & mors Christi de cetero non sint iteranda, tamen virtus illius hostiae semel oblata, permanet in aeternum: quia, ut dicitur ad Hebr. 10. vna oblatione consummauit in aeternum significatos. Et per hoc patet etiam responsio ad tertium. Vnitatis autem huius oblationis figurabatur in lege, per quod semel in anno legalis Pontifex cum solenni oblatione sanguinis intrabat in Sancta: ut dicitur Leuit. 16. Sed deficiebat figura à veritate in hoc, quod illa hostia non habebat sempiternam virtutem: & ideo annuatim illa hostia reite-rabatur.

COMMENTARIVS.

HAEC quaestio mouetur à D. Tho. propter versiculum illum Psalm. 109. Tu es sacerdos in aeternum. Sensus autem quaestionis esse videtur, an actus, vel effectus huius sacerdotij sit aeternus, dignitas enim, quae in Christo esse intelligitur, non est dubium quin aeterna sit, sicut & ipse Christus Deus, & homo in aeternum manebit.

Respondet autem D. Thom. non actum, sed effectum huius sacerdotij fore aeternum, hoc est enim quod ait, esse aeternum quoad consummationem, non quoad oblationem. Oblatio enim cruenta meritoria, & satisfactoria in morte Christi perfecta, & absoluta est; oblatio autem incruenta representans cruentam, & applicans effectum eius vsq; ad finem mundi durabit, sed ibi finietur: ut Concil. Trident. docuit sess. 22. cap. 2. at vero effectus huius sacrificij, qui est gratia & gloria, perpetuo durabit. Addi etiam potest, orationem & impetrationem, quae etiam est actus, & effectus huius sacerdotij, duraturam tantum esse vsque ad finem mundi; tamen orationem per modum gratiarum actionis, iteratamque oblationem, per quandam recordationem, & internum affectum in diuinum cultum, & satisfactionem profuscepis beneficijs perpetuo esse duraturam, quia est actus valde perfectus, & non pender ex temporis successione, neq; aliquam imperfectionem supponit, quae perfectissimo, ac perpetuo statui beatitudinis repugnet.

Cōci. Trid.

ARTICVLVS VI.

Virum sacerdotium Christi fuerit secundum ordinem Melchisedech.

Sextum sic proceditur. Videtur, quod sacerdotium Christi non fuerit secundum ordinem Melchisedech. Christus enim est d. 8. q. 1. art. 2. fons totius sacerdotij, tanquam principalis sacerdos. Sed illud quod est principale, non sequitur ordinem alterius, sed alia sequuntur ordinem ipsius. Ergo Christus non debet dici sacerdos secundum ordinem Melchisedech.

2. Præterea, Sacerdotium veteris legis, propinquius fuit sacerdotio Christi, quam sacerdotium quod fuit ante legem. Sed sacramenta tanto expressius significabant Christum, quanto propinquiora fuerunt Christo: ut patet ex his, quae in secunda parte dicta sunt. Ergo sacerdotium Christi magis debet denominari secundum sacerdotium legale, quam secundum sacerdotium Melchisedech, quod fuit ante legem.

3. Præterea, Heb. 7. dicitur, quod est Rex pacis, sine

Nun patrē,